

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) č. 912/2014**ze dne 23. července 2014,****kterým se stanoví rámec pro řešení finanční odpovědnosti v souvislosti s rozhodčími soudy pro řešení sporů mezi investorem a státem zřízenými mezinárodními dohodami, jichž je Evropská unie stranou**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 207 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽¹⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost patří přímé zahraniční investice mezi záležitosti spadající pod společnou obchodní politiku. V souladu s čl. 3 odst. 1 písm. e) Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) má Unie v oblasti společné obchodní politiky výlučnou pravomoc a může být stranou mezinárodních dohod obsahujících ustanovení o přímých zahraničních investicích.
- (2) Dohody zajišťující ochranu investic mohou zahrnovat mechanismus pro řešení sporů mezi investorem a státem, který umožňuje, aby investor ze třetí země podal žalobu na stát, v němž uskutečnil investici. Řešení sporů mezi investorem a státem může vést k přiznání peněžní náhrady. V takových případech navíc nevyhnutelně vzniknou značné náklady spojené s vedením rozhodčího řízení a rovněž náklady spojené s obhajobou v dané věci.
- (3) Mezinárodní odpovědnost za zacházení, které je předmětem řešení sporu, se řídí rozdělením pravomocí mezi Unii a členské státy. V důsledku tohoto bude Unie v zásadě odpovědná za obhajobu v případě žalob týkajících se údajného porušení pravidel obsažených v dohodě, která spadají do výlučné pravomoci Unie, bez ohledu na skutečnost, zda sporné zacházení poskytla samotná Unie, nebo členský stát.
- (4) Dohody uzavírané Uníí by měly zahraničním investorům poskytovat stejně vysokou úroveň ochrany, jakou právní předpisy Unie a obecné zásady, které jsou společně právním řádům členských států, poskytují investorům z Unie, avšak nikoli vyšší. Dohody uzavírané Uníí by měly zajistit, aby legislativní pravomoci Unie a její právo regulovat byly dodržovány a chráněny.
- (5) Má-li Unie, jež má právní subjektivitu, mezinárodní odpovědnost za poskytnuté zacházení, podle mezinárodního práva se předpokládá, že uhradí případnou částku přiznanou v nepříznivém rozhodčím nálezu a ponese náklady sporu. Nepříznivý rozhodčí nález však může vyplývat ze zacházení poskytnutého samotnou Uníí, nebo ze zacházení poskytnutého členským státem. V důsledku toho by nebylo spravedlivé, aby v případě, že zacházení poskytl členský stát, byly přiznané částky a náklady rozhodčího řízení hrazeny z rozpočtu Unie, ledaže je dané zacházení vyžadováno právem Unie. Je proto nezbytné, aby byla finanční odpovědnost podle práva Unie na základě kritérií stanovených v tomto nařízení rozdělena mezi samotnou Unii a členský stát odpovědný za poskytnuté zacházení.

⁽¹⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 16. dubna 2014 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 23. července 2014.

- (6) Ve svém usnesení ze dne 6. dubna 2011 o budoucí evropské mezinárodní investiční politice Evropský parlament výslovně vyzval k vytvoření mechanismu stanoveného v tomto nařízení. Rada navíc ve svých závěrech ze dne 25. října 2010 o ucelené mezinárodní investiční politice požádala Komisi o prozkoumání této záležitosti.
- (7) Finanční odpovědnost by měl nést ten, kdo odpovídá za zacházení, u kterého byl zjištěn nesoulad s příslušnými ustanoveními dohody. Proto by samotná Unie měla nést finanční odpovědnost v případě, poskytl-li dotyčné zacházení orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie. Dotčený členský stát by měl nést finanční odpovědnost v případě, že dané zacházení poskytl tento členský stát. Pokud však členský stát jedná způsobem, který vyžaduje právo Unie, například provedením směrnice přijaté Unií ve vnitrostátním právu, měla by finanční odpovědnost v rozsahu, v jakém dotyčné zacházení vyžaduje právo Unie, nést samotná Unie. Toto nařízení by mělo upravit rovněž možnost, že se jednotlivé případy týkají jak zacházení poskytnutého určitým členským státem, tak i zacházení vyžadovaného právem Unie, a mělo by se vztahovat na veškerá opatření přijatá členskými státy a Unií. V těchto případech by měly členské státy a Unie nést finanční odpovědnost za konkrétní jimi poskytnuté zacházení.
- (8) Unie by měla vždy vystupovat jako žalovaná, pokud se spor týká výlučně zacházení poskytnutého orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie, takže Unie v souladu s výše uvedenými kritérii nese možnou finanční odpovědnost vyplývající ze sporu.
- (9) Pokud by možnou finanční odpovědnost vyplývající ze sporu nesl členský stát, je spravedlivé a vhodné, aby tento členský stát vystupoval jako žalovaný, aby tak mohl hájit zacházení, které investorovi poskytl. Opatření stanovená v tomto nařízení mají za cíl zajistit, aby rozpočet Unie ani její nefinanční zdroje nebyly, a to ani dočasně, zatíženy náklady na vedení sporu nebo rozhodcím nálezem vydaným proti dotčenému členskému státu.
- (10) Členské státy však mohou upřednostňovat, aby v tomto druhu sporů, například z důvodu technických odborných znalostí, vystupovala jako žalovaná Unie. Členské státy by proto měly mít možnost odmítnout vystupovat jako žalovaní, aniž by tím byla dotčena jejich finanční odpovědnost.
- (11) K zajištění náležité ochrany zájmů Unie je nezbytné, aby za výjimečných okolností jako žalovaná ve sporech týkajících se zacházení, které poskytl určitý členský stát, vystupovala samotná Unie. Tyto okolnosti jsou omezeny na případy, kdy se spor týká rovněž zacházení, které poskytla Unie, kdy je zacházení poskytnuté členským státem podle všeho vyžadováno právem Unie a kdy je obdobné zacházení napadeno v související žalobě proti Unií u Světové obchodní organizace (WTO), pokud byla zřízena skupina odborníků a žaloba se týká stejné konkrétní právní otázky a pokud je nezbytné zajistit ve věci před WTO jednotnou argumentaci.
- (12) Vystupuje-li Unie jako žalovaná v případech týkajících se opatření členských států, měla by Komise vést obhajobu způsobem, který chrání finanční zájmy dotčeného členského státu.
- (13) Rozhodnutí o tom, zda by jako žalovaný měla vystupovat Unie, nebo členský stát, by měla být přijímána v rámci stanoveném v tomto nařízení. Je vhodné, aby Komise neprodleně informovala Evropský parlament a Radu o způsobu, jakým je tento rámec uplatňován.

- (14) Pro vedení rozhodčího řízení ve sporech týkajících se zacházení, které poskytl členský stát, by toto nařízení mělo stanovit určitá praktická opatření. Cílem těchto opatření by mělo být co nejlepší vedení sporu při současném dodržení povinnosti loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“) a obhajoby dotčeného členského státu a ochrany jeho zájmů.
- (15) Vystupuje-li jako žalovaná Unie, měla by tato opatření stanovit velmi úzkou spolupráci, včetně neprodleného oznámení veškerých důležitých procesních úkonů, poskytnutí relevantních dokumentů, častých konzultací a účasti v delegaci, která se účastní řízení.
- (16) Vystupuje-li jako žalovaný určitý členský stát, je vhodné, aby tento členský stát v souladu s povinností loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU Komisi průběžně informoval o vývoji dané věci, a zejména aby zajistil včasné poskytnutí informací o veškerých důležitých procesních úkonech, poskytnutí relevantních dokumentů, časté konzultace a účast v delegaci, která se účastní řízení. Je rovněž vhodné, aby měla Komise dostatečnou příležitost určit případnou právní otázku nebo jakýkoli jiný prvek týkající se zájmů Unie, které daný spor vyvolal.
- (17) Aniž je dotčen výsledek rozhodčího řízení, měl by členský stát mít možnost v případě, že má být vyplacena náhrada, kdykoliv přijmout finanční odpovědnost. V takovém případě by členský stát a Komise měly mít možnost uzavřít ujednání o pravidelných úhradách nákladů a o vyplacení případné náhrady. Toto přijetí odpovědnosti neznamená, že členský stát uznává opodstatněnost nároku, který je předmětem sporu. Komise by měla mít možnost v takovém případě přijmout rozhodnutí, kterým po členském státě požaduje, aby tyto náklady uhradil. Pokud soud přiznává náhradu nákladů Unii, měla by Komise zajistit, aby byla dotčenému členskému státu neprodleně vrácena záloha na náklady.
- (18) V některých případech může být vhodné dosáhnout dohody o narovnání, aby se zamezilo nákladnému a zbytečnému rozhodčímu řízení. Je nezbytné stanovit postup pro uzavírání těchto dohod o narovnání. Tento postup by měl Komisi umožnit, aby, je-li to v zájmu Unie, přezkumným postupem daný spor související s finanční odpovědností Unie narovnal. Pokud se daná věc týká rovněž zacházení, které poskytl členský stát, je vhodné, aby Unie měla možnost spor narovnat pouze v případě, že toto narovnání nebude mít žádné finanční nebo rozpočtové důsledky pro dotčený členský stát. V takových případech je vhodné, aby mezi Komisí a dotčeným členským státem existovala úzká spolupráce a probíhaly konzultace. Členský stát by měl mít možnost spor kdykoli narovnat, pokud přijme plnou finanční odpovědnost a pokud je dohoda o narovnání v souladu s právem Unie.
- (19) Byl-li vydán rozhodčí nález proti Unii, měla by být přiznaná částka uhrazena bezodkladně. Komise by měla přijmout opatření k vyplacení těchto přiznaných částek, pokud již finanční odpovědnost nepřijal členský stát.
- (20) Komise by měla vést s dotčeným členským státem podrobné konzultace za účelem dosažení dohody o rozdělení finanční odpovědnosti. Pokud Komise rozhodne, že odpovědnost nese členský stát, a členský stát toto rozhodnutí neuzná, měla by Komise uhradit přiznanou částku, současně by však měla vydat rozhodnutí určené dotčenému členskému státu požadující, aby tento členský stát zaplatil do rozpočtu Unie příslušné částky společně s odpovídajícími úroky. Splatné úroky by měly být stanoveny podle čl. 78 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012⁽¹⁾. Pokud se členský stát domnívá, že rozhodnutí nevyhovuje kritériím stanoveným v tomto nařízení, lze použít článek 263 Smlouvy o fungování EU.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a ruší nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. L 298, 26.10.2012, s. 1).

- (21) Rozpočet Unie by měl umožňovat krytí výdajů vyplývajících z dohod obsahujících ustanovení o přímých zahraničních investicích, jichž je Unie stranou a které stanoví řešení sporů mezi investorem a státem. Mají-li členské státy v souladu s tímto nařízením finanční odpovědnost, měla by být Unie schopna buď shromažďovat příspěvky dotčeného členského státu ještě před uskutečněním příslušného výdaje, nebo tento příslušný výdaj nejdříve uskutečnit a poté od dotčeného členského státu získat jeho náhradu. Mělo by být možné použít oba tyto mechanismy rozpočtového nakládání, podle toho, co je proveditelné především z hlediska časových možností. U obou mechanismů by s příspěvky nebo náhradami dotčeného členského státu mělo být zacházeno jako s vnitřními účelově vázanými příjmy rozpočtu Unie. Prostředky plynoucí z těchto vnitřních účelově vázaných příjmů by neměly pouze pokrývat příslušné výdaje, ale mělo by být možné jimi doplnit jiné části rozpočtu Unie, ze kterých byly původně poskytnuty prostředky na uskutečnění příslušných výdajů v případě druhého mechanismu.
- (22) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci.
- (23) Prováděcí pravomoci týkající se čl. 9 odst. 2 a 3, čl. 13 odst. 1, čl. 14 odst. 8, čl. 15 odst. 3 a čl. 16 odst. 3 by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011⁽¹⁾.
- (24) Při přijímání rozhodnutí podle čl. 9 odst. 2 stanovících, že by jako žalovaná měla vystupovat Unie, by měl být použit poradní postup, neboť je nezbytné, aby v těchto případech obhajobu převzala Unie, avšak tento proces by měl nadále podléhat kontrole členských států. Při přijímání rozhodnutí o dohodách o narovnání podle čl. 15 odst. 3 by se měl použít poradní postup, jelikož tato rozhodnutí budou mít na rozpočet Unie nanejvýš pouze dočasný dopad vzhledem k povinnosti dotčeného členského státu převzít finanční odpovědnost vyplývající ze sporu a vzhledem k podrobným kritériím stanoveným v tomto nařízení, pokud jde o přijatelnost dohod o narovnání,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Oblast působnosti

1. Aniž je dotčeno rozdělení pravomocí stanovené ve Smlouvě o fungování EU, vztahuje se toto nařízení na řešení sporů mezi investorem a státem vedené na základě dohody, jíž je Unie stranou nebo jíž jsou Unie a její členské státy stranami, které zahájil žalobce ze třetí země. Přijetím a uplatňováním tohoto nařízení není zejména dotčeno vymezení pravomocí stanovené ve Smlouvách, mimo jiné ve vztahu k zacházení, které poskytují členské státy nebo Unie a které bylo žalobcem napadeno při řešení sporů mezi investorem a státem vedeném podle určité dohody.

2. Komise zveřejní pro informaci v *Úředním věstníku Evropské unie* seznam dohod spadajících do oblasti působnosti tohoto nařízení a aktualizuje jej.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „dohodou“ jakákoli mezinárodní dohoda obsahující ustanovení o přímých zahraničních investicích, jíž je Unie stranou nebo jíž jsou Unie a její členské státy stranami a která umožňuje řešení sporů mezi investorem a státem;

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- b) „náklady vyplývajícími z rozhodčího řízení“ poplatky a výdaje související s rozhodčím soudem a rozhodčí institucí, náklady na zastupování a náhrada výdajů přiznaná rozhodčím soudem žalobci, jako náklady na překlad, náklady na právní a ekonomické analýzy a jiné relevantní náklady týkající se rozhodčího řízení;
- c) „sporem“ žaloba podaná na základě dohody žalobcem na Unii nebo členský stát, o níž má rozhodnout rozhodčí soud;
- d) „řešením sporů mezi investorem a státem“ mechanismus stanovený v dohodě, podle něhož může žalobce podat žalobu na Unii nebo členský stát;
- e) „členským státem“ jeden nebo více členských států Evropské unie;
- f) „dotčeným členským státem“ členský stát, který poskytl zacházení, jež údajně není v souladu s dohodou;
- g) „finanční odpovědností“ povinnost uhradit peněžní částku přiznanou rozhodčím soudem nebo dojednanou v dohodě o narovnání, včetně nákladů vyplývajících z rozhodčího řízení;
- h) „dohodou o narovnání“ dohoda mezi Unií nebo členským státem či oběma na jedné straně a žalobcem na straně druhé, podle níž žalobce souhlasí s tím, že nebude uplatňovat své nároky, výměnou za úhradu určité peněžní částky nebo jiné opatření než peněžitou platbu, a to i v případě, že je narovnání zaznamenáno v rozhodčím nálezu rozhodčího soudu;
- i) „rozhodčím soudem“ osoba nebo subjekt určený na základě dohody, jež má rozhodovat spory mezi investorem a státem;
- j) „žalobcem“ fyzická nebo právnická osoba, která může na základě dohody podat žalobu při řešení sporů mezi investorem a státem, nebo fyzická či právnická osoba, jíž byly zákonně postoupeny nároky žalobce na základě dohody;
- k) „právem Unie“ Smlouva o fungování EU, Smlouva o EU, jakož i všechny právní akty Unie uvedené v čl. 288 druhém, třetím a čtvrtém pododstavci Smlouvy o fungování EU a všechny mezinárodní dohody, jichž je Unie stranou nebo jichž jsou Unie a její členské státy stranami; výhradně pro účely tohoto nařízení se „právem Unie“ nerozumějí ustanovení o ochraně investic obsažená v dohodě;
- l) výraz „vyžadováno právem Unie“ se vztahuje k zacházení v situaci, kdy se dotčený členský stát mohl údajnému porušení dohody vyhnout pouze nedodržením povinnosti vyplývající z práva Unie, například v případě, kdy členský stát nemá žádný prostor pro uvážení nebo hodnocení, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo.

KAPITOLA II

ROZDĚLENÍ FINANČNÍ ODPOVĚDNOSTI

Článek 3

Kritéria pro rozdělení

1. Finanční odpovědnost vyplývající ze sporu na základě dohody se rozděluje podle těchto kritérií:
  - a) Unie nese finanční odpovědnost vyplývající ze zacházení, které poskytly orgány, instituce nebo jiné subjekty Unie;

- b) dotčený členský stát nese finanční odpovědnost vyplývající ze zacházení, které poskytl tento členský stát;
- c) odchylně od písmene b) nese Unie finanční odpovědnost vyplývající ze zacházení, které poskytl členský stát, jestliže bylo toto zacházení vyžadováno právem Unie.

Je-li dotčený členský stát povinen jednat podle práva Unie, aby odstranil nesoulad předchozího jednání s právem Unie, nese bez ohledu na první pododstavec písm. c) finanční odpovědnost tento členský stát, ledaže dotčené předchozí jednání bylo vyžadováno právem Unie.

2. Je-li tak stanoveno v tomto nařízení, přijme Komise rozhodnutí, které stanoví finanční odpovědnost dotčeného členského státu v souladu s kritérii stanovenými v odstavci 1. O tomto rozhodnutí uvědomí Evropský parlament a Radu.

3. Bez ohledu na odstavec 1 tohoto článku nese finanční odpovědnost dotčený členský stát, pokud:

a) přijal možnou finanční odpovědnost podle článku 12 nebo

b) uzavře dohodu o narovnání podle článku 15.

4. Bez ohledu na odstavec 1 tohoto článku nese finanční odpovědnost Unie, pokud Unie vystupuje jako žalovaná podle článku 4.

KAPITOLA III

VEDENÍ SPORŮ

ODDÍL 1

Vedení sporů týkajících se zacházení, které poskytla unie

Článek 4

Zacházení poskytnuté Uní

1. Unie vystupuje jako žalovaná, pokud se spor týká zacházení poskytnutého orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie.

2. Jestliže Komise obdrží od žalobce žádost o konzultace nebo oznámení, kterým žalobce oznamuje svůj úmysl zahájit v souladu s určitou dohodou rozhodčí řízení, neprodleně o tom vyrozumí Evropský parlament a Radu.

ODDÍL 2

Vedení sporů týkajících se zacházení, které poskytl členský stát

Článek 5

Zacházení poskytnuté členským státem

Tento oddíl se použije na spory týkající se zcela nebo částečně zacházení poskytnutého členským státem.

Článek 6

Spolupráce a konzultace mezi Komisí a dotčeným členským státem

1. V souladu se zásadou loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU učiní Komise a dotčený členský stát všechny nezbytné kroky k obhajobě Unie a dotčeného členského státu a k ochraně jejich zájmů.
2. Komise a dotčený členský stát zahájí konzultace o řešení sporů podle tohoto nařízení s přihlédnutím ke všem lhůtám stanoveným v tomto nařízení a v dotčené dohodě a sdílejí vzájemně informace, je-li to relevantní pro vedení sporů.

Článek 7

Žádost o konzultace

1. Jestliže Komise obdrží v souladu s určitou dohodou žádost žalobce o konzultace, neprodleně o tom vyrozumí dotčený členský stát. Jestliže se členský stát dozví o žádosti o konzultace nebo takovou žádost obdrží, neprodleně o tom uvědomí Komisi.
2. Součástí delegace Unie účastníci se konzultací jsou zástupci dotčeného členského státu a zástupci Komise.
3. Dotčený členský stát a Komise si neprodleně vzájemně předají informace, které jsou pro daný případ relevantní.
4. O veškerých těchto žádostech o konzultace uvědomí Komise Evropský parlament a Radu.

Článek 8

Oznámení o úmyslu zahájit rozhodčí řízení

1. Jestliže Komise obdrží oznámení, kterým žalobce oznamuje svůj úmysl zahájit v souladu s určitou dohodou rozhodčí řízení, neprodleně o tom vyrozumí dotčený členský stát. Jakmile žalobce oznámí úmysl zahájit rozhodčí řízení proti Unii nebo některému členskému státu, uvědomí Komise do patnácti dnů od obdržení tohoto oznámení Evropský parlament a Radu a sdělí jim jméno žalobce, ustanovení dohody, jejichž porušení je namítáno, dotčené hospodářské odvětví, zacházení, jímž byla dohoda údajně porušena, a požadovanou výši odškodnění.
2. Jestliže členský stát obdrží oznámení, kterým žalobce oznamuje svůj úmysl zahájit rozhodčí řízení, neprodleně o tom vyrozumí Komisi.
3. O veškerých těchto oznámeních o úmyslu zahájit rozhodčí řízení uvědomí Komise Evropský parlament a Radu.

Článek 9

Postavení žalovaného

1. Dotčený členský stát vystupuje jako žalovaný, s výjimkou případů, kdy nastane některá z těchto situací:
  - a) Komise v návaznosti na konzultace podle článku 6 přijala do 45 dní od obdržení oznámení či vyrozumění podle článku 8 rozhodnutí podle odstavce 2 nebo 3 tohoto článku; nebo
  - b) členský stát v návaznosti na konzultace podle článku 6 do 45 dní od obdržení oznámení nebo vyrozumění podle článku 8 Komisi písemně potvrdil, že nemá v úmyslu vystupovat jako žalovaný.

Nastane-li některá ze situací uvedených v písm. a) nebo b), vystupuje jako žalovaná Unie.

2. Komise může prováděcími akty vycházejícími z úplné a vyvážené věcné analýzy a právního zdůvodnění, které poskytne členským státům, poradním postupem podle čl. 22 odst. 2 rozhodnout, že jako žalovaná má vystupovat Unie, nastane-li jedna či více z těchto okolností:

a) Unie by nesla zcela nebo přinejmenším zčásti možnou finanční odpovědnost vyplývající ze sporu v souladu s kritérii stanovenými v článku 3; nebo

b) spor se týká zároveň i zacházení, které poskytly orgány, instituce nebo jiné subjekty Unie.

3. Komise může prováděcími akty vycházejícími z úplné a vyvážené věcné analýzy a právního zdůvodnění, které poskytne členským státům, přezkumným postupem podle čl. 22 odst. 3 rozhodnout, že jako žalovaná má vystupovat Unie, pokud je obdobné zacházení napadeno v související žalobě proti Unii u WTO, pokud byla zřízena skupina odborníků a žaloba se týká stejné konkrétní právní otázky a pokud je nezbytné zajistit ve věci před WTO jednotnou argumentaci.

4. Při postupu podle tohoto článku Komise zajistí, aby obhajoba Unie chránila finanční zájmy dotčeného členského státu.

5. Komise a dotčený členský stát neprodleně po obdržení oznámení nebo vyrozumění podle článku 8 zahájí v souladu s článkem 6 konzultace o řešení daného sporu podle tohoto článku. Komise a dotčený členský stát zajistí, aby byly dodrženy lhůty stanovené v dohodě.

6. Vystupuje-li podle odstavců 2 a 5 jako žalovaná Unie, konzultuje Komise s dotčeným členským státem veškerá podání a vyjádření před jejich finalizací a předložením. Zástupci dotčeného členského státu jsou na žádost tohoto členského státu a na jeho náklady členy delegace Unie účastníci se slyšení a Komise náležitě zohledňuje zájmy tohoto členského státu.

7. O každém sporu, v němž se použije tento článek, a o způsobu použití tohoto článku Komise neprodleně uvědomí Evropský parlament a Radu.

Článek 10

Vedení rozhodčího řízení členským státem

1. Vystupuje-li některý členský stát jako žalovaný ve všech fázích sporu, včetně případného řízení o zrušení, odvolání nebo přezkumu, pak tento členský stát v souladu s článkem 6:

a) poskytne Komisi včas relevantní dokumenty týkající se řízení;

b) informuje Komisi včas o všech důležitých procesních úkonech a na vyžádání zahájí s Komisí konzultace v zájmu řádného zohlednění jakékoli právní otázky či jakéhokoli jiného prvku, který je pro Unii významný, vyvstanou-li tyto v rámci sporu a jsou-li Komisí jako takové identifikovány v nezávazné písemné analýze, jež je dotčenému členskému státu poskytnuta; a

c) umožní, aby byli zástupci Komise na její žádost a na její vlastní náklady členy delegace, která dotčený členský stát zastupuje.

2. Komise poskytne členskému státu relevantní dokumenty týkající se řízení s cílem zajistit co nejúčinnější obhajobu.
3. Jakmile je vydán rozhodčí nález, členský stát o tom uvědomí Komisi. Komise o tom poté uvědomí Evropský parlament a Radu.

Článek 11

Vedení rozhodčího řízení Unii

1. Během celého rozhodčího řízení, v němž Unie vystupuje jako žalovaná v jakýchkoli sporech, ve kterých by některý členský stát zcela nebo zčásti nesl možnou finanční odpovědnost, se v souladu s článkem 6 použijí tato ustanovení:
  - a) Komise přijme veškerá opatření nezbytná k obhajobě dotčeného členského státu a k ochraně jeho zájmů;
  - b) dotčený členský stát poskytne Komisi veškerou potřebnou pomoc;
  - c) Komise poskytne dotčenému členskému státu relevantní dokumenty týkající se řízení, průběžně tento členský stát informuje o všech důležitých procesních úkonech a zahájí s ním konzultace vždy, když o to dotčený členský stát požádá, s cílem zajistit co nejúčinnější obhajobu;
  - d) Komise a dotčený členský stát připraví obhajobu v úzké vzájemné spolupráci; a
  - e) delegace Unie účastníci se řízení je složena ze zástupců Komise a dotčeného členského státu, ledaže dotčený členský stát Komisi uvědomí, že nehodlá být v delegaci Unie účastníci se řízení zastoupen.
2. O průběhu rozhodčích řízení uvedených v odstavci 1 Komise pravidelně informuje Evropský parlament a Radu.

Článek 12

Přijetí možné finanční odpovědnosti dotčeným členským státem, je-li žalovaná Unie

Vystupuje-li Unie jako žalovaná v jakýchkoli sporech, ve kterých by členský stát zcela nebo zčásti nesl možnou finanční odpovědnost, může dotčený členský stát možnou finanční odpovědnost vyplývající z rozhodčího řízení kdykoli přijmout. Za tímto účelem mohou dotčený členský stát a Komise uzavřít ujednání upravující mimo jiné:

- a) mechanismy pro pravidelné úhrady nákladů vyplývajících z rozhodčího řízení;
- b) mechanismy pro úhrady veškerých částek přiznaných v rozhodčích nálezech proti Unii.

KAPITOLA IV

ŘEŠENÍ SPORŮ V PŘÍPADECH, KDY JE ŽALOVANOU UNIE

Článek 13

Řešení sporů týkajících se zacházení, které poskytla Unie

1. Pokud se Komise domnívá, že by dohoda o narovnání sporu týkajícího se zacházení, které poskytla výlučně Unie, byla v zájmu Unie, může přijmout prováděcí akt, kterým tuto dohodu o narovnání schválí. Tento prováděcí akt se přijímá přezkumným postupem podle čl. 22 odst. 3.

2. Pokud dohoda o narovnání zahrnuje i jiné opatření než vyplacení určité peněžní částky, použijí se s ohledem na toto opatření příslušné postupy.

Článek 14

Řešení sporů týkajících se zacházení, které poskytl zcela nebo zčásti členský stát, pokud si Unie přeje dosáhnout narovnání

1. Je-li Unie žalovanou ve sporu týkajícím se zacházení, které poskytl zcela nebo zčásti členský stát, a pokud se Komise domnívá, že by narovnání daného sporu bylo ve finančním zájmu Unie, konzultuje Komise nejprve dotčený členský stát v souladu s článkem 6. Tyto konzultace s Komisí může rovněž zahájit členský stát.

2. Pokud se Komise a dotčený členský stát dohodnou na řešení daného sporu, vyvine dotčený členský stát úsilí k uzavření ujednání s Komisí, jímž budou vymezeny prvky nezbytné pro vyjednávání o dohodě o narovnání a pro její provádění.

3. Je-li Unie žalovanou ve sporu, v jehož důsledku by některému členskému státu vyvstala finanční odpovědnost, přičemž Unie finanční odpovědnost nenese, může v souladu s článkem 15 dotčený spor narovnat pouze dotčený členský stát.

4. Je-li Unie žalovanou podle čl. 9 odst. 1 prvního pododstavce písm. b), může Komise v návaznosti na konzultace podle čl. 6 odst. 1 rozhodnout, že spor narovná, pokud je dohoda o narovnání ve finančním zájmu Unie. V případě takového rozhodnutí Komise předloží úplnou a vyváženou věcnou analýzu a právní zdůvodnění, jimiž finanční zájmy Unie ozřejmí.

5. Je-li Unie žalovanou ve sporu podle čl. 9 odst. 2, v jehož důsledku vyvstává finanční odpovědnost výhradně Unii, přičemž žádný členský stát finanční odpovědnost nenese, může Komise rozhodnout, že spor narovná.

6. Je-li Unie žalovanou ve sporu podle čl. 9 odst. 2, v jehož důsledku vyvstává finanční odpovědnost Unii i některému členskému státu, nemůže Komise spor narovnat bez souhlasu dotčeného členského státu. Dotčený členský stát může předložit úplnou analýzu dopadu navrhované dohody o narovnání na jeho finanční zájmy. Nesouhlasí-li členský stát s narovnáním sporu, může Komise přesto rozhodnout, že spor narovná, za podmínky, že dohoda o narovnání nebude mít pro dotčený členský stát žádné finanční či rozpočtové důsledky, přičemž se vychází z úplné a vyvážené věcné analýzy a právního zdůvodnění, které zohledňují analýzu provedenou členským státem a prokazují finanční zájmy Unie i dotčeného členského státu. V tomto případě se nepoužije článek 19.

7. Předmětem dohody o narovnání podle odstavců 4, 5 a 6 nesmějí být jiná opatření dotčeného členského státu než vyplacení určité peněžní částky.

8. Veškeré dohody o narovnání podle tohoto článku podléhají schválení prováděcími akty. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 22 odst. 3.

Článek 15

Řešení sporů týkajících se zacházení, které poskytl výlučně členský stát, v případech, kdy si tento členský stát přeje dosáhnout narovnání

1. Je-li Unie žalovanou ve sporu týkajícím se výlučně zacházení, které poskytl členský stát, může dotčený členský stát navrhnout narovnání sporu, pokud:

a) dotčený členský stát přijme veškerou možnou finanční odpovědnost vyplývající z dohody o narovnání;

b) dohoda o narovnání je vykonatelná pouze vůči dotčenému členskému státu; a

c) podmínky dohody o narovnání jsou slčitelné s právem Unie.

2. Komise a dotčený členský stát zahájí konzultace za účelem posouzení úmyslu členského státu spor narovnat.

3. Dotčený členský stát oznámí Komisi návrh dohody o narovnání. Má se za to, že Komise návrh dohody o narovnání schválila, pokud do 90 dnů ode dne doručení návrhu dohody o narovnání členským státem nerozhodne prováděcím aktem přijatým poradním postupem podle čl. 22 odst. 2 jinak z důvodu, že návrh dohody o narovnání nespĺňuje všechny podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku. Je-li návrh dohody o narovnání schválen, přijme Komise všechny nezbytné kroky, aby ujednání dané dohody byla účinná.

Článek 16

Řešení sporů týkajících se zacházení, které poskytl zčásti členský stát, v případech, kdy si tento členský stát přeje dosáhnout narovnání

1. Je-li Unie žalovanou ve sporu týkajícím se zacházení, které poskytl zčásti členský stát, a tento členský stát se domnívá, že by narovnání daného sporu bylo v jeho finančním zájmu, nejprve konzultuje Komisi v souladu s článkem 6.

2. Pokud se Komise a dotčený členský stát dohodnou na narovnání daného sporu, vyvine dotčený členský stát úsilí o uzavření ujednání s Komisí, jímž budou vymezeny prvky nezbytné pro vyjednávání o dohodě o narovnání a pro její provádění.

3. V případě, že Komise s narovnáním sporu nesouhlasí, může na základě úplné a vyvážené věcné analýzy a právního zdůvodnění, které poskytne členským státům, prováděcím aktem rozhodnout o odmítnutí dohody o narovnání. Tento prováděcí akt se přijímá přezkumným postupem podle čl. 22 odst. 3.

KAPITOLA V

VYPLACENÍ PŘIZNANÝCH ČÁSTEK NEBO NAROVNÁNÍ

Článek 17

Oblast působnosti

Tato kapitola se použije v případě, vystupuje-li ve sporu jako žalovaná Unie.

Článek 18

Postup pro vyplacení přiznaných částek nebo pro vyplacení narovnání

1. Žalobce, v jehož prospěch byl na základě dohody vydán konečný rozhodčí nález, může podat Komisi žádost o vyplacení přiznané částky. Komise přiznanou částku uhradí s výjimkou případů, kdy finanční odpovědnost přijal podle článku 12 dotčený členský stát; v tom případě uhradí přiznanou částku členský stát.

2. Není-li dohoda o narovnání podle článku 13 nebo 14 zaznamenána v rozhodčím nálezu, může žalobce podat Komisi žádost o vyplacení narovnání. Komise toto narovnání uhradí v příslušných lhůtách stanovených v dohodě o narovnání.

Článek 19

Postup v případě, že dohody o finanční odpovědnosti není dosaženo

1. Vystupuje-li podle článku 9 jako žalovaná Unie a Komise se domnívá, že by přiznaná částka nebo narovnání nebo náklady vyplývající z rozhodčího řízení měly být na základě kritérií stanovených v čl. 3 odst. 1 uhrazeny zcela nebo zčásti dotčeným členským státem, použije se postup uvedený v odstavcích 2 až 5 tohoto článku.
2. Komise a dotčený členský stát neprodleně zahájí konzultace za účelem dosažení dohody o finanční odpovědnosti dotčeného členského státu a případně Unie.
3. Komise do tří měsíců od okamžiku, kdy obdrží žádost o vyplacení přiznané částky, narovnání nebo nákladů vyplývajících z rozhodčího řízení, přijme rozhodnutí určené dotčenému členskému státu, v němž stanoví částku, kterou má tento členský stát uhradit. O tomto rozhodnutí a jeho finančním zdůvodnění Komise uvědomí Evropský parlament a Radu.
4. Pokud dotčený členský stát nevznese proti rozhodnutí Komise přijatému podle odstavce 3 do dvou měsíců od jeho vstupu v platnost námitku, poskytne dotčený členský stát do rozpočtu Unie do šesti měsíců ode dne vstupu rozhodnutí Komise v platnost náhradu za vyplacení přiznané částky nebo narovnání nebo náklady vyplývající z rozhodčího řízení. Dotčený členský stát odpovídá za případné splatné úroky podle sazby vztahující se na ostatní peněžní částky, které jsou dlužné do rozpočtu Unie.
5. Pokud dotčený členský stát vznese námitku a Komise s námitkou členského státu nesouhlasí, přijme Komise do šesti měsíců od obdržení námítky členského státu rozhodnutí požadující, aby dotčený členský stát uhradil částku zaplacenou Komisí spolu s úroky podle sazby vztahující se na ostatní peněžní částky, které jsou dlužné do rozpočtu Unie.
6. Rozhodnutí Komise podle odstavců 3 a 5 se zveřejňují v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 20

Záloha na náklady vyplývající z rozhodčího řízení

1. Komise může přijmout rozhodnutí požadující, aby dotčený členský stát poskytl do rozpočtu Unie zálohu na finanční příspěvky pokrývající předvídatelné nebo vynaložené náklady vyplývající z rozhodčího řízení. Takové rozhodnutí o finančních příspěvcích musí být přiměřené s ohledem na kritéria stanovená v článku 3.
2. Pokud rozhodčí soud přizná náhradu nákladů vyplývajících z rozhodčího řízení Unii a dotčený členský stát prováděl pravidelné platby na náklady vyplývající z rozhodčího řízení, zajistí Komise, aby byly tyto částky převedeny dotčenému členskému státu, který je uhradil jako zálohu, spolu s úroky podle sazby vztahující se na ostatní peněžní částky, které jsou dlužné do rozpočtu Unie.

Článek 21

Platby členského státu

Náhrady nebo platby členského státu do rozpočtu Unie za účelem vyplacení přiznaných částek, narovnání nebo nákladů vyplývajících z rozhodčího řízení, včetně plateb podle čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení, se považují za vnitřní účelově vázané příjmy ve smyslu čl. 21 odst. 4 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012. Mohou být použity na úhradu výdajů vyplývajících z dohod uzavřených podle článku 218 Smlouvy o fungování EU, které umožňují řešení sporů mezi investorem a státem, nebo na doplnění prostředků, které byly původně určeny na výplatu přiznaných částek, narovnání nebo nákladů vyplývajících z rozhodčího řízení.

KAPITOLA VI

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 22

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Výbor pro dohody o investicích, zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1219/2012 ⁽¹⁾. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 4 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 23

Zpráva a přezkum

1. Komise předkládá Evropskému parlamentu a Radě pravidelně podrobnou zprávu o uplatňování tohoto nařízení. Tato zpráva obsahuje všechny relevantní informace včetně seznamu žalob podaných proti Unii nebo členskými státy, souvisejících řízení a rozhodnutí a finančního dopadu na rozpočet Unie. První zprávu předloží do 18. září 2019. Další zprávy jsou poté podávány každé tři roky.
2. Komise každoročně předkládá Evropskému parlamentu a Radě seznam žádostí žalobců o konzultace, žalob a rozhodčích rozhodnutí.
3. Spolu se zprávou uvedenou v odstavci 1 může Komise na základě svých zjištění předložit Evropskému parlamentu a Radě rovněž návrh na změnu tohoto nařízení.

Článek 24

Spory podle dohod uzavřených před vstupem tohoto nařízení v platnost

Na spory podle dohod podle článku 1 uzavřených před 17. zářím 2014 se toto nařízení použije pouze v případě, že příslušná žaloba byla k rozhodčímu řízení předložena po 17. září 2014 a spory se týkají zacházení poskytnutého po 17. září 2014.

Článek 25

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 23. července 2014.

Za Evropský parlament

předseda

M. SCHULZ

Za Radu

předseda

S. GOZI

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1219/2012 ze dne 12. prosince 2012, kterým se stanoví přechodná úprava pro dvoustranné dohody o investicích mezi členskými státy a třetími zeměmi (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 40).

Společné prohlášení Evropského parlamentu, Rady a Komise

Přijetím a uplatňováním tohoto nařízení není dotčeno rozdělení pravomocí stanovené Smlouvami a nelze je vykládat jako výkon sdílené pravomoci Unie v oblastech, ve kterých není pravomoc Unie vykonávána.
